பூவை மரங்கள் கிளைவிடத் தழைத்து ஓங்கும் மரங்களை யோன் கிளை தழுத்தும் மறவர்
விழுந்தார்— இணையுமும் மரணம் கிள்ளான்— கலங்கிய தேவ ஸன் கிளைகள் ஓவ
ஆர்ந்தான்— ணகத்திரணாடிய் இறுமிஜுயக் கலவுகேன்று— கேய்ஸன் ஏனை
கிளையாருமை யாரே காண்பார்— காமன் கிறுல் கனியுருமை யாரே ஆண்
பார்— கேன்று நடை கொண்டது போல்— அன்னமிணையும் மணிமிணையும்—
ஒரு கேயால் ஒரு கையால் இணைக்கரணில் உயர் தரங்கள் அத்தலையும் வெறுப்
துண்கோ— யொருவனாவி ஒருவர்களை வரிவாக்கின்றான் பாதுபுடமை யொன்
திருட்டைக் கிளைவாக்கின்றான்— வான் தோந்த உருக்கள் போல்— வரவிய
தேதர் வாள்கிய போல் வகிர்ந்தமேனி வாறுயர்ந்த குன்று போல் நிமிர்ந்து நின்று
தேனிகர்த்த துமிழாரே— மெய்ருகை— ஐயாரலை கண்டெடுத்து ஒரு
மையோல— பருகைக்கே நஞ்சுண்டது மறி— யொருத்திருப்பார் வாழுந்திருப்பார்—
வல்லாறு நோனவத்து புகுப்போல் வாரும்— கண்ணினக்கும்— தேன்றுதுன்னே
ஏருமை ஏனைக் கிடக்கிறின்பம் நுகருகின்ற— உன் நகரங்கும்— வையும் யோது—
கிளையேந்தல் யோவேந்தி— கிளையையுமான்— கொந்தளிப்பு— [illegible] கிறுய
உளம் யெருந்துயரைப் பெறுயிய துன்கோ—

ஏய்புனைக்க வடியாத அன்னை என்னை— ஒருக்கணித்து மார்யணைத்து மேனி யெல்லாம்—
கைப்புனத்தில் ஆய்யடிக்கத் துமுமா என்றான்— கண்மறைக்கும் சுரி குழலை மேனாதுக்கி—
மைப்புருவ வாழிமிது வாழியமைத்து— மனம் வியாமல் குளிர்தமுழுவான் கண்ணை
ஏந்து— செம்மகத்த மட்டாளை அன்புள்ளானான்— சுடுதலையை கைத்து நோன்
ஆய்யேனோ?

[illegible] வாழினவத்தான் உரிமை வேரில்— பேதைவத்தான் குடிவைத்தான் நோட்டில்—
அன்னோன் வாழ்வான், முடிவைத்தான் வழுக்கு கொண்டான் மூதுணர்ந்தே— மண்ணை
த்துச் சுட்டுசெங்கல் போல, அன்றி மயிக்கல் போல உண்ணைகிம் ஏன்றான் அன்னம்—
நகைத்தது வான்— நாணின்று நல்லறத்தான்— ஏவ்வாதுமான்— ஏவ்வாது—
முகவான் மீன்ப நுவ்கானை— நீறு கின்ற மரம்புக்கே தவனையுதல் தூவியு
யோ சூட்டுவது— கனி உயிரும் வண்ணம் யாது— வெண் நிலவு கைத்தான்—
யொது நாட்டம்— மலர்க்கூந்தல்— மழலாளை— பிடையை அமும்— தித்தாரும்
கண்ணுளே— மெய்த்துயரை மேல் சென்று மெய்த்து நிற்க— வான்ஞுக்
அருகுமே— தென்னாரின் கலைமுறையத் துடிக்கும்— அணர் கொள்ளி யட்ட
மன்ன கதறும் யோதின் அம்மா என்பது போல்— மண்கொண்ட மகிழ் கதித்து
நினைவு வந்து— கிழித்த மயிர் பூண்டவன்— மண மிழந்த வரிமனையர் யோ
ருக்தான்— கண்ணாடைக் கணுக்கண்டு யொருகோ— கள்ளைத்தைத்
தன் நகலமே கிடைவது— ஒப்பழத்தின் தான்றுக்கே நகரான மொழியாலை—
வஞ்சம் சூழ்ந்த வந்தது கடலன்றோ— கனம் புனம்— ஏவ்வாதுமுன் கதறுவைத்து
வரும் கிரியை— தாமரைக் கண் கூம்பதுன்றான்— தேன்வைறுக்கும் வண்டுண்
டோ— ஆயல் வெறுக்கும் தமிழருண்டோ— ஆண்ணின் தன்னை மீன் வெறுத்ததுன்
டோ— வெள்ளைக்கை என்பீட்டுள் வளர்க்க அன்று ஆதுத்தில் உருகின்
றான்— பேரிடுது— கவலையோடும் கல்லாப் போல் வாழ்ந்தா ஆனும்— தேனிது
தான்— வழுக்கையையர் சீன்வம் போல் மின்னி மாய்ந்து— கிழை யொதும் தாமை
புலையையர்— மாய்பரிது நம்கன்றி— பதுமையாவான் மிக்கனிவை— மாவீரியன்—
காட்டுக்கோர் ஏடுயமாய் வாழ்ந்து வந்த கட்டழகை வஞ்சத்தால் எய்ப்பு
விழித்தி— நல்லறிவோ அணுவுக்கும் மகவும் மட்டும்— அப்பல் ஏன்ன
உரிமையான்கரய்த் தாந்தது போல் மாதுள் வேண்டும்— தேகத்தை செப்பனிட்ட
வேட்டுக்கட்டை கிடந்து மெனிவ் நான் தான்தத்தில் வாணை என்றான்—
தன்னகத்தில் வளர்ந்து வரும் மடமையின் பேர் தன்னையான் நடவாது
தூ மென்று— தீய்கனவம் கொண்டோதும்— கதறுவன்பான் ஆந்தமுள்
யோதும்— மூதாள் மணமே யோதும்— தூங்கி நகை வத்தாகக் கொடுக்கும்
யென்றே— வாசங்கே பழக்கிடு வாளின் வெள்ளாடையென்று வேங்கை
யாம் ஏதுவிக்கமாகே மகிழ்வு துன்கோ— பாழுடைந்த குரல் உரிமையில்
வாக்கே, வரனப்பணிப்புலையமான் ஏருக்த கதிர்—